

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในยุคโลกาภิวัตน์มีการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย ประเทศต่าง ๆ ไม่สามารถดำรงอยู่ได้อย่างโดดเดี่ยวโดยปราศจากการติดต่อสื่อสารกับประเทศอื่น ไม่ว่าการติดต่อนั้นจะเป็นไปเพื่อการใดก็ตาม สิ่งที่เชื่อมโยงให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันคือ “ภาษา” และเป็นที่ยอมรับโดยทั่วกันว่าภาษาอังกฤษมีบทบาทในการสื่อสารตั้งแต่ช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 และได้ถูกกำหนดให้เป็นภาษากลาง (Lingua Franca) ที่คนชาติอื่นนิยมใช้กันเป็นภาษาที่สองในการสื่อสารประมาณ 150-1,000 ล้านคน (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2554) เมื่อโลกเปิดกว้างมากขึ้น บทบาทของภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญและกลายเป็นปัจจัยหลักในการสร้างงานสร้างรายได้ (guru AFTA, 2554) ตลอดจนปัจจุบันได้มีการรวมตัวกันของกลุ่มสมาชิกทั้ง 10 ประเทศในแถบอาเซียนในนามของ เขตการค้าเสรีอาเซียน (ASEAN Free Trade Area: AFTA) ส่งผลให้ในปัจจุบันนี้สถาบันการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศต่างเตรียมพร้อมสำหรับการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนเพื่อบ่มบ่มไปสู่ความเป็นมาตรฐานสากล ได้แก่การให้ความสำคัญกับการปฏิรูปการศึกษาในระดับอุดมศึกษา อันเนื่องมาจากการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีความสำคัญอย่างยิ่งยวดต่อการพัฒนาประเทศและมีบทบาทสำคัญในการผลิตบุคลากรชั้นฝีมือแรงงานที่จำเป็นต่อการพัฒนาประเทศซึ่งเป็นผลทำให้หลายประเทศ เช่น สิงคโปร์ เวียดนาม มาเลเซีย และไทยได้บรรจุการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตร (Howard & Etienne, 2006) เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสารจึงมีความจำเป็นที่จะต้องเพิ่มขีดความสามารถทางด้านภาษาให้กับผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาสามารถเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม เป็นต้น (วาสนา แสงสุข, 2553)

สำหรับการเรียนการสอนภาษาในประเทศไทยนั้น ภาษาอังกฤษจัดเป็นภาษาต่างประเทศที่ 1 ที่มีผู้นิยมเรียนมากที่สุดตามข้อกำหนดที่บังคับให้นักเรียนไทยต้องเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อย่างไรก็ตามการสอนภาษาอังกฤษยังไม่สามารถพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ กล่าวคือ แม้ว่าผู้เรียนจะผ่านการเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเป็นเวลาหลายปีก็ตาม แต่นักเรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถนำความรู้ที่เรียนมาไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ แม้ว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมที่เน้นการศึกษาวรรณคดี มาเป็นการสอนภาษาที่เน้นความสามารถที่จะใช้ภาษาต่างประเทศ

ในทางปฏิบัติอย่างได้ผล กล่าวคือสามารถนำมาใช้ในการติดต่อสื่อสารได้ (นวลทิพย์ มหามงคล, 2550) นักการศึกษาจึงตระหนักถึงปัญหานี้ หน่วยงานการศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้จัดให้มีการปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตจริง ซึ่งเป็นไปตามบทบัญญัติหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของประเทศไทยที่ต้องการให้นักศึกษามีความรู้และทักษะภาษาอังกฤษเพียงพอที่จะนำไปใช้ได้อย่างกว้างขวาง ทั้งเพื่อการประกอบอาชีพ และการเพิ่มพูนความรู้ที่ศึกษามาอย่างมีประสิทธิภาพทั้งทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน (มหาวิทยาลัยบูรพา, 2540)

Palmer (1965 อ้างถึงใน ถาวร ทิศาทองคำ, 2552) กล่าวว่าไว้ในบรรดาทักษะการเรียนรู้ของภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สอนยากที่สุดเพราะเป็นทักษะที่ซับซ้อนและต้องใช้เวลาการฝึกเป็นระยะเวลานานพอสมควร ผู้ที่จะมีความสามารถในการเขียนได้ดั่งนั้นจะต้องมีพื้นฐานการฟัง พูดและอ่านเป็นอย่างดี โดยเฉพาะการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติจริงเมื่อก้าวเข้าสู่โลกของอาชีพที่มีอาจหลีกเลี่ยงการติดต่อสื่อสารโดยการเขียนได้ และสำหรับผู้ที่มีความประสงค์จะศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไปก็ต้องใช้ความสามารถทางด้านการเขียนเรียงความเพื่อตอบคำถามความเรียงด้วยเช่นกัน

การเขียนนั้นแสดงถึงความสามารถทางการเขียน สติปัญญา ภูมิความรู้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลือกใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในการเขียนให้เหมาะสม ได้แก่ การใช้โครงสร้างของประโยคที่ถูกต้อง และการเลือกใช้ระดับของคำศัพท์ให้เหมาะสม เป็นต้น (มหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมาราช, 2541) อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่พบมากในการเขียนเรียงความก็คือ การใช้คำศัพท์ที่มีความผิดพลาด ซึ่งปัญหาการใช้คำศัพท์ที่ผิดพลาดนี้ตรงกับงานวิจัยของ พิชญ์สินี ขาวอุไร, สุขุมาวดี จำหรีด และปัญชติ วาสนสมสิทธิ์ (2547) ที่ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ สถาบันราชภัฏนครปฐมพบว่านักศึกษามีข้อผิดพลาดในด้านคำศัพท์เป็นอันดับที่สามารถรองจากข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคสำหรับข้อผิดพลาดในด้านคำศัพท์ที่พบในการเขียนเรียงความนั้นประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญหลายประการ และองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องในเรื่องของคำศัพท์มีดังนี้ 1. การใช้คำศัพท์ไม่เหมาะสม เกิดจากที่ผู้เขียนเรียนรู้คำศัพท์และนำคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในความหมายที่ไม่เหมาะสมกับบริบท และ 2. การเลือกใช้คำศัพท์ง่ายแทนคำศัพท์ยาก เกิดจากการที่ผู้เขียนมีความรู้ด้านคำศัพท์ที่จำกัด จึงทำให้ไม่สามารถเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับบริบทและสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องตามที่ต้องการได้ สาเหตุที่นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาการใช้คำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษนั้นมิใช่เพียงแต่สามารถแปลความหมายของคำศัพท์ได้เท่านั้น แต่นักศึกษาจะต้องสามารถเลือกใช้คำศัพท์จากคลังคำศัพท์ที่ตนเองมีอยู่มาใช้ให้เหมาะสมด้วย (มหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมาราช, 2541)

นัยยา ถาวรายุสม์ (Thavarayus, 2005)) ศึกษาวิเคราะห์คำศัพท์และข้อผิดพลาดในงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 และ 3 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ VocabProfile ในการวิเคราะห์คำศัพท์ออกเป็น 4 กลุ่ม คือ 1. คำศัพท์ที่พบบ่อยใน 1,000 คำแรก 2. คำศัพท์ที่พบบ่อยใน 1,000 คำถัดไปจากกลุ่มแรก 3. คำศัพท์ที่พบบ่อยในหนังสือระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา 4. คำศัพท์ที่ไม่รวมอยู่ใน 3 กลุ่มดังกล่าว จากนั้นนำผลการวิเคราะห์มาเปรียบเทียบหาข้อแตกต่างด้านคำศัพท์ของนิสิตทั้ง 2 ชั้นปี พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 3 ใช้คำศัพท์สูงกว่านิสิตชั้นปีที่ 2 ในกลุ่มคำศัพท์ระดับที่ 2 และ 3 นิสิตทั้งสองชั้นปีใช้คำศัพท์ในระดับที่ 1 มากที่สุด คิดเป็น 54.05 % ด้านข้อผิดพลาดของการใช้คำศัพท์ที่พบบ่อยที่สุดคือ ข้อผิดพลาดในการเติมส่วนท้ายของคำ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจทำการศึกษาความรู้ด้านคำศัพท์จากงานเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งวิธีการตรวจสอบและวิเคราะห์คำศัพท์ที่ปรากฏในงานเขียนของนักศึกษาแต่ละคน โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ VocabProfile (VP) หรือ Rang ในการวิเคราะห์และแยกระดับคำศัพท์ที่ปรากฏในงานเขียนของนิสิต แบ่งเป็น 4 ระดับ ดังนี้ 1. คำศัพท์ระดับที่ 1 บรรจุคำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวน 1,000 คำ (0001-1000) เช่น ability, color และ dangerous 2. คำศัพท์ระดับที่ 2 บรรจุคำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวน 1,000 คำ (1001-2000) เช่น card, exactly และ remedy 3. คำศัพท์ระดับที่ 3 บรรจุคำศัพท์ภาษาอังกฤษทางวิชาการ (Academic Word List: AWL) จำนวน 570 คำ เช่น sector, available และ financial 4. คำศัพท์ระดับที่ 4 บรรจุคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่พบในระดับที่ 1-3 (Off-List Word) ได้แก่คำนามเฉพาะ เช่น John, London และ Titanic เป็นต้น (Nation, 2000) งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้เรียนและอาจารย์ผู้สอน กล่าวคือผู้เรียนจะได้ทราบถึงระดับความรู้ด้านคำศัพท์ของตนเองและช่วยให้ทราบว่าต้องปรับปรุงพัฒนาตนเองต่อไปอย่างไร และในส่วนของผู้สอนจะได้ทราบถึงระดับความรู้ด้านคำศัพท์จากการใช้คำศัพท์ในงานเขียนของนิสิตเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนให้นิสิตสามารถเพิ่มพูนคลังคำศัพท์เพื่อนำไปใช้ในการเขียนและใช้ประโยชน์ในด้านอื่นที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสำรวจจำนวนคำศัพท์ในระดับ 1, 2 และ 3 หรือคำศัพท์ทางวิชาการ (AWL) โดยผ่านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ
2. เพื่อสำรวจจำนวนคำศัพท์ในระดับ 1, 2 และ 3 หรือคำศัพท์ทางวิชาการ (AWL) โดยผ่านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ 2 วิชาเอกภาษาอังกฤษ

3. เพื่อสำรวจจำนวนคำศัพท์ในระดับ 1, 2 และ 3 หรือคำศัพท์ทางวิชาการ (AWL) โดยผ่านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษ

4. เพื่อสำรวจจำนวนคำศัพท์ในระดับ 1, 2 และ 3 หรือคำศัพท์ทางวิชาการ (AWL) โดยผ่านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ

5. เพื่อเปรียบเทียบจำนวนคำศัพท์ในคำศัพท์แต่ละระดับที่ปรากฏในงานเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ 1-4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ

คำถามวิจัย

1. คำศัพท์ในระดับ 1, 2 และ 3 หรือคำศัพท์ทางวิชาการ (AWL) ที่พบในงานเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษมีจำนวนเท่าใด

2. คำศัพท์ในระดับ 1, 2 และ 3 หรือคำศัพท์ทางวิชาการ (AWL) ที่พบในงานเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ 2 วิชาเอกภาษาอังกฤษมีจำนวนเท่าใด

3. คำศัพท์ในระดับ 1, 2 และ 3 หรือคำศัพท์ทางวิชาการ (AWL) ที่พบในงานเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษมีจำนวนเท่าใด

4. คำศัพท์ในระดับ 1, 2 และ 3 หรือคำศัพท์ทางวิชาการ (AWL) ที่พบในงานเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษมีจำนวนเท่าใด

5. จำนวนคำศัพท์ในคำศัพท์แต่ละระดับที่ปรากฏในงานเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ 1-4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ มีความแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

ประโยชน์ของงานวิจัย

1. ทำให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความรู้ด้านคำศัพท์จากงานเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยบูรพา ในด้านการใช้ระดับคำศัพท์ภาษาอังกฤษทั้งนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างใช้คำศัพท์ระดับที่ 1 สูงกว่าคำศัพท์ระดับที่ 2 และ 3 จึงควรหาแนวทางการในการแก้ไขและพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ของนิสิตให้ก้าวหน้าต่อไป

2. ทำให้นิสิตชั้นปีที่ 1-4 สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยบูรพา ทราบถึงประสิทธิภาพการใช้คำศัพท์ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาขั้นสูงต่อไป

3. ผู้อ่านงานวิจัยฉบับนี้สามารถนำวิธีการวิเคราะห์ระดับคำศัพท์ไปใช้ในการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับความรู้คำศัพท์ของตนเองได้เพื่อก่อให้เกิดการฝึกฝน และเพิ่มพูนวงคำศัพท์โดยใช้เครื่องมือในการตรวจวิเคราะห์คำศัพท์ (VP) ที่ผู้วิจัยได้นำเสนอไว้

ขอบเขตของงานวิจัย

1. งานวิจัยนี้วิเคราะห์และเปรียบเทียบคำศัพท์ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษของ นิสิตปีที่ 1-4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ จำนวน 194 คน ได้แก่ นิสิตชั้นปีที่ 1 จำนวน 66 คน นิสิตชั้นปีที่ 2 จำนวน 48 คน นิสิตชั้นปีที่ 3 จำนวน 48 คน และ นิสิตชั้นปีที่ 4 จำนวน 32 คน ซึ่งเป็นนิสิตของ มหาวิทยาลัยบูรพาเท่านั้น ซึ่งกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวจะต้องตอบคำถาม โดยเขียนเป็นภาษาอังกฤษ ภายใต้หัวข้อที่ถูกกำหนดไว้ ดังนี้ “Some students participate in university activities such as clubs and sports. Other students do not take part in such activities because they spend more time on their studies. Tell why you think two groups of students spend their time differently. Which type of student do you prefer to be? Explain why.”

2. เพศและกลุ่มของนิสิต (สายธุรกิจและสายวรรณคดีอังกฤษ) ไม่นำมาเป็นตัวแปรในการ การวิเคราะห์ครั้งนี้

3. เก็บกลุ่มตัวอย่างปลายภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 นิสิต 1 คน ต้องงานเขียน 1 ชิ้น รวมทั้งสิ้น 194 ชิ้น งานเขียนจะถูกจำกัดจำนวนคำศัพท์ประมาณ 200-250 คำ และใช้เวลาในการเขียน 2 ชั่วโมง

4. คำนามเฉพาะ และคำย่อที่ถูกจัดอยู่ในคำศัพท์ระดับที่ 4 (L4) จะไม่นำมาศึกษาในงานวิจัยนี้

นิยามศัพท์เฉพาะ

Word family หมายถึง ชุดคำศัพท์ที่มีรากศัพท์มาจากคำหนึ่งคำ หรือการนำคำมารวมกลุ่มภายใน ครอบครัวคำศัพท์ ประกอบไปด้วยคำที่เป็นฐาน ซึ่งเป็นได้ทั้งการเปลี่ยนรูป การเติมคำนำหน้า (Prefix) และการเติมคำต่อท้าย (Suffix) เช่น understand, understands, understanding, understood, understandable, misunderstand และ misunderstood ซึ่งจากชุดคำศัพท์นี้มีทั้งหมด 7 คำ จะถูกนำมานับเพียงคำหลัก 1 คำเท่านั้น คือ understand (Thornbury, 2002)

Word Type หมายถึง ระดับคำศัพท์ 4 ระดับ ได้แก่ คำนาม (Nouns), คำกริยา (Verbs), คำคุณศัพท์ (Adjectives) และ คำกริยาวิเศษณ์ (Adverbs)

Word Token หมายถึง คำศัพท์ทุกคำที่ปรากฏอยู่ในบทอ่านจะถูกนำมาทำการนับ เช่น ประโยค “I would like to be a police when I grow up” ประโยคนี้จะมีคำศัพท์ทั้งหมดที่ถูกนับจำนวน 11 คำ

Academic Word List (AWL) หมายถึง คำศัพท์ทั่วไปในระดับวิชาการมีทั้งสิ้น 570 คำ ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่พบได้ทั่วไป เช่น วรรณกรรม ข่าว หนังสือพิมพ์ และ หนังสือเรียนในระดับ

มัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษา เป็นต้น ซึ่งไม่ใช่คำศัพท์เฉพาะทาง (Technical Word) เช่น คำศัพท์ทางการแพทย์ และ คำศัพท์ทางวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

VocabProfile (VP) หรือ Rang ในการวิเคราะห์และแยกระดับคำศัพท์ที่ปรากฏในงานเขียนของนิสิต แบ่งเป็น 4 ระดับ ดังนี้

1. คำศัพท์ระดับที่ 1 บรรจุคำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวน 1,000 คำ (0001-1000) เช่น ability, color และ dangerous
2. คำศัพท์ระดับที่ 2 บรรจุคำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวน 1,000 คำ (1001-2000) เช่น card, exactly และ remedy
3. คำศัพท์ระดับที่ 3 บรรจุคำศัพท์ภาษาอังกฤษทางวิชาการ (Academic Word List: AWL) จำนวน 570 คำ เช่น sector, available และ financial
4. คำศัพท์ระดับที่ 4 บรรจุคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่พบในระดับที่ 1-3 (Off-list Word) ได้แก่คำนามเฉพาะ เช่น John, London และ Titanic เป็นต้น (Nation, 2001)